

opusdei.org

Carta do Prelado (abril 2012)

Con motivo da Semana Santa, o Prelado reflexiona sobre a institución da Eucaristía. O centenario do aniversario da primeira Comuñón de san Xosemaría, o 23 de abril, sérvelle para impulsar a recibir este sacramento cada día con máis piedade.

17-04-2012

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Escríbovos ao comezo da Semana Santa. Desde a entrada triunfal de Xesucristo en Xerusalén, que celebramos hoxe, até a súa resurrección na mañá de Pascua, a Igrexa revive na liturxia -á que nos unimos todos- os grandes misterios da nosa redención. Comecemos, pois, cunha profunda acción de grazas a deus polas grandes marabillas que realizou en favor dos homes. E dispongámonos con crecente intensidade a acompañar ao noso Señor no Triduo sacro, achegándonos a El nesas horas dolorosas da súa entrega por nós, para asistir tamén á súa exaltación gloriosa.

Pensar na morte de Cristo -advirte san Xosemaría- ***tradúcese nunha invitación a situarnos con absoluta sinceridade ante o noso quefacer ordinario, a tomar en serio a fe que profesamos. A Semana Santa, por tanto, non***

pode ser un paréntese sacro no contexto dun vivir movido só por intereses humanos: ha de ser unha ocasión de profundar na fondura do Amor de Deus, para poder así, coa palabra e coas obras, mostralo aos homes [1] .

participación activa, consciente e chea de amor, nos oficios litúrxicos destes días, ofrécesenos como o mellor modo de estar con Xesús nos seus longos momentos de angustia e de sufrimento. Así a Semana Santa non se reducirá ***a un mero recordo, xa que é a consideración do misterio de Xesucristo, que se prolonga nas nosas almas [2] .***

Sintámonos en profunda comunión con toda a Igrexa, que dunha parte a outra do orbe celebra con piedade e recollemento estes divinos misterios. Recemos especialmente por quen recibirán o Bautismo na Vixilia pascual, e por todos os demais, para que, movidos pola graza do Espírito

Santo, aproximémonos máis e máis a Deus nestas datas, coa decisión de seguir a Cristo con plenitude de entrega. ***Deixémonos de consideracións superficiais*** - exhortaba san Xosemaría- , ***vaiamos ao central, ao que verdadeiramente é importante. Mirade: o que habemos de pretender é ir ao ceo. Se non, nada vale a pena. Para ir ao ceo, é indispensable a fidelidade á doutrina de Cristo. Para ser fiel, é indispensable porfiar con constancia na nosa contenda contra os obstáculos que se opoñen á nosa eterna felicidade*** [3] .

Xesús comezou o Triduo sacro reuníndose cos Apóstolos no Cenáculo de Xerusalén. *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, antequam patiar* [4] ; ardentemente desexei celebrar esta Pascua convosco, antes da miña

Paixón. Con estas palabras exprésase san Lucas, ao escribir o relato da última Cea. Entrevese en cada unha o infinito amor do Corazón de Cristo polos homes, a viva conciencia de que xa chegara a súa *hora*, o momento da salvación do xénero humano, tan longamente esperado. **Xesús tivo grandes desexos de ir ao encontro daquela hora**, explica Benedito XVI. **Anhelaba no seu interior ese momento no que se ía a dar aos seus baixo as especies do pan e do viño. Esperaba aquel momento que tería que ser en certo xeito o das verdadeiras vodas mesiánicas: a transformación dos dons desta terra e o chegar a ser un cos seus, para transformalos e comezar así a transformación do mundo. No desexo de Xesús podemos recoñecer o desexo de Deus mesmo, o seu amor polos homes, pola súa creación, un amor que espera. O amor que agarda o**

**momento da unión, o amor que
quere atraer cara a si a todos os
homes, cumprindo tamén así o que
a mesma creación espera; en
efecto, ela agarda a manifestación
dos fillos de Deus (cfr. *Rm 8, 19*)
[5] .**

Como non pensar tamén nos desexos
de ser correspondido, que
embargaban ao noso Señor? Con
todo, os que lle rodeaban non eran
conscientes da transcendencia
daquel acontecemento, como o
manifesta o feito de que
precisamente entón se suscitaron
entre eles disputas sobre quen sería
considerado o maior [6] . Aínda que
indubidablemente sentiríanse
intimamente conmovidos polas
palabras e as accións de Xesús -e así
o suxire san Juan ao relatar con
detalle o discurso de despedida do
Señor, ao final daquela reunión
familiar-, aínda non comprendían do
todo o significado do que estaba a

suceder ante os seus ollos. Esa misión estaba reservada ao Espírito Santo, que sería enviado en Pentecostés. Que nos di, fillas e fillos meus, a Paixón de Cristo? Con que devoción miramos a Cruz?

Nós, cristiáns do século XXI, cunha historia bimilenaria de fe e de piedade eucarística, que recibimos ao Paráclito no Bautismo, non estamos nas mesmas condicións que aqueles primeiros. Sabemos que, na última Cea, Xesucristo **anticipa a súa morte e resurrección, dándose a si mesmo aos seus discípulos no pan e no viño, o seu corpo e o seu sangue como novo maná (cfr. Jn 6, 31-33).** Se o mundo antigo había soñado que, no fondo, o verdadeiro alimento do home -aquilo polo que o home vive- era o *Logos*, a sabedoría eterna, agora este *Logos* fíxose para nós verdadeira comida, como amor. A Eucaristía

penétranos no acto oblativo de Xesús [7] .

Debería resultar fácil enchernos de asombro e de gratitude ante o anonadamiento de Deus na Eucaristía. E moitas veces non sucede así. Por que ese desamor, ante o amor de Cristo? Por que esa frialdade do noso corazón, ante as chamas que abrasan o Corazón do Mestre? **Xesús deséxanos, espéranos. E nós, temos verdadeiramente desexo del? Non sentimos no noso interior o impulso de ir ao seu encontro? Anhelamos a súa proximidade, ese ser un con El, que se nos regala na Eucaristía? Ou somos, máis ben, indiferentes, distraídos, ocupados totalmente noutras cousas? [8] .**

Son preguntas que o Vigairo de Cristo dirixe aos católicos; preguntas que esperan unha resposta persoal, comprometida, de parte de cada

unha e de cada un de nós. Roguemos sinceramente ao Espírito Santo que suscite esa resposta no fondo das nosas almas e que saibamos acoller a súa graza xenerosamente, coa entrega total de nós mesmos ao noso Señor: *amor con amor págase* .

Precisamente dentro de tres semanas, o 23 de abril, conmemoraremos o centenario da primeira Comuñón de san Xosemaría; e esta data supón un acicate para que as súas fillas e os seus fillos no Opus Dei coidemos con máis piedade a participación na Santa Misa e, de modo especial, a Sacra Comuñón.

Resulta imposible enumerar os consellos que o noso amadísimo Pai mencionábanos para recibir con máis proveito ao Señor cada día. Os que tivemos a fortuna de contemplar de preto como se preparaba para o Santo Sacrificio, como o celebraba,

como recibía a Comuñón e daba grazas despois, non atopamos palabras para expresar o amor que, sen manifestacións rechamantes, embargáballe neses instantes.

Limitareime, pois, a trazar unhas pinceladas que nos axuden a profundar nalgún aspecto da piedade eucarística do noso santo Fundador e mellorar así o noso trato persoal con Xesús no Santísimo Sacramento.

O 23 de abril de 1963, dicíanos: ***para min hoxe é unha festa moi grande*** .

Suxeríanos que lle axudásemos a dar grazas a deus por aquela bondade do Ceo: ***porque quixo vir facerse o dono do meu corazón*** [9] . Estaba moi agradecido ao Santo Pontífice Pío X, que nos primeiros anos do século XX emanara novas normas sobre a primeira Comuñón, fixando as condicións mínimas requiridas para permitir que os nenos puidesen achegarse á Sacra Mesa [10] . Sempre lembraba que recibiu por primeira

vez ao Señor ao dez anos. *Naquela época* -comentaba- , *a pesar das disposicións de Pío X, resultaba inaudito facer a Primeira Comunión a esa idade. Agora é corrente facela antes. E preparábame un vello escolapio, home piadoso, sinxelo e bo. El ensinoume a oración da comunión espiritual* [11] .

Aquel primeiro encontro con Xesús na Eucaristía marcou profundamente a súa existencia. Cada ano preparábase con tempo para esa data tan querida. En moitas outras ocasións, volvía a eses instantes cun recordo cheo de gratitude, admirando a bondade de Deus, que tan preto desexa estar das súas criaturas.

Pero non se comportaba así só de maior, aínda que é lóxico que, co paso dos anos, tras considerar unha e mil veces estes favores do Señor, as

súas manifestacións de agradecemento fosen afinándose máis e máis. Varias veces comentou algo que non deixa de causar impresión, se consideramos que se trata dunhas reflexións que comezou a facerse en pouca idade. ***Desde pequeno -dicía- comprendín perfectamente o porqué da Eucaristía: é un sentimento que todos temos; querer quedarnos para sempre con quen amamos. É o sentimento da nai polo seu fillo: comeríache a bicos, dille. Comeríache: transformaríache no meu propio ser [12] .***

Só o amor de Cristo por cada un, máis grande que o que todos os pais e nais poden mostrar aos seus fillos, álzase con forza como o modo supremo de realizar esa aspiración á unión definitiva entre persoas que se aman. ***O Señor díxonos iso tamén: toma, cómeme! Máis humano non pode ser. Pero non humanizamos***

nós a Deus O noso Señor cando o recibimos: é El quen nos diviniza, enxálzanos, levántanos.

Xesucristo fai o que a nós nos é imposible: sobrenaturaliza nosas vidas, as nosas accións, os nosos sacrificios. Quedamos endiosados. Sóbranme razóns: aquí está a explicación da miña vivir [13] .

Fillas e fillos meus, preparémonos o mellor posible para recibir a Comuñón. Sempre será pouco o que fagamos, pero isto non ha de causar en nós nin o máis pequeno resaibo de amargura. Realmente non somos dignos de acoller ao Señor na nosa alma e no noso corpo, pero El dixo que non precisan de médico os sans, senón os enfermos [14] . El, coa súa vinda frecuente -diaria, se é posible-, vainos convertendo a cada unha, a cada un, en dignos do seu amor. ***Por iso, cando a alma está en graza -e é unha alma namorada de Deus- non se debe pensar que falta***

preparación para comulgar; porque mentres estamos a traballar, abrindo outras fronteiras desta guerra de paz e de ben no mundo, estamos a prepararnos marabillosamente [15] .

No principio do ano suxerinvos que, se vos parece, recitedes con frecuencia a jaculatoria que o noso Pai tomou do Evanxeo, de beizos do apóstolo santo Tomás, e que diariamente repetía co corazón na Santa Misa: *Dominus meus et Deus meus!* [16] , Señor meu e Divos meu! Asómbranos este marabilloso acto de fe na presenza real de Xesucristo baixo as especies sacramentales, que nos impulsará a prepararnos mellor para comulgar. Habemos de amar moito ao Señor, ser moi piadosos, tratarlle o mellor posible no altar e no tabernáculo, amarlle tamén polos que non lle aman, desagraviarlle polos que lle ofenden. ***Deus O noso Señor necesita que lle repitades,***

ao recibilo cada mañá: Señor, creo que es Ti, creo que estás realmente oculto nas especies sacramentales! Adóroche, ámoche! E, cando lle fagades unha visita no oratorio, repetídello novamente: Señor, creo que estás realmente presente!, adóroche, ámoche! Iso é ter agarimo ao Señor. Así lle quereremos máis cada día. Logo, continuade amándoo durante a xornada, pensando e vivindo esta consideración: vou acabar ben as cousas por amor a Xesucristo que nos preside desde o Tabernáculo. Amade moitísimo a Xesús Sacramentado, e procurade que moitas almas lle amen: só se metedes esta preocupación nas vosas almas, saberedes ensinala aos demais, porque daredes o que vivades, o que teñades, o que sexades [17] .

Tamén ese día é aniversario da Confirmación do noso Pai. Recibiuna en 1902, aos poucos meses do seu nacemento: non era infrecuente en España, por entón, que os Bispos impartisen este sacramento nas súas visitas pastorais ás parroquias, tanto aos nenos como aos adultos que non o recibiron. Deste xeito, desde moi pronto, o Espírito Santo foi realizando o seu labor na alma do noso Pai con maior intensidade, preparándolle para acoller con moito froito as grazas que había de concederlle máis adiante.

Nunha das súas reunións con persoas de toda condición, preguntaron a san Xosemaría sobre a diferenza entre recibir a Cristo na Comuñón e a presenza do Espírito Santo na alma pola graza.

Inmediatamente, como quen o ten moi asimilado, deu a seguinte resposta: ***esa diferenza verala enseguida, se consideras que na***

Sacra Eucaristía (...) está realmente presente a Segunda Persoa da Santísima Trindade, que se fixo Home por nós: Corpo, Sangue, Alma e Divindade. Recibímolos así, pero a nosa natureza destrúe enseguida as especies sacramentales e, desde este momento, desaparece esa presenza eucarística de Xesús Sacramentado. Aínda entón Deus permanece connosco, se non o botamos polo pecado mortal. Por medio da graza, o Espírito Santo fai a súa morada dentro de nós e, por tanto, a Trindade enteira, porque non hai máis que un só Deus en tres Acores distintas. Onde está unha Persoa actuando, está presente a Trindade Beatísima, único Deus [18] .

Esmerémonos durante a xornada, fillas e fillos meus, en non perder a conciencia desa habitación de Deus; máis aínda, podemos

incrementala constantemente con actos de fe e de amor, con comuñóns espirituais e invocacións á Virxe, que nos servirán para dar grazas a Xesús por haber vindo sacramentalmente á nosa alma e ir preparando a Comuñón do día seguinte.

Non deixemos de rezar polo Papa, especialmente o día 19, sétimo aniversario da súa elección, e tamén o 16, data na que cumprirá 85 anos. Repitamos con fe a pregaría das Preces, que o noso Fundador tomou do acervo litúrxico da Igrexa:

Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra, et non tradat eum in animam inimicorum eius [19] .

Encoméndome tamén eu ás vosas oracións, especialmente no novo aniversario da miña elección e nomeamento como Prelado, o día 20. Así nos manteremos *consummati in unum [20]* , en unión de corazóns e

de intencións con san Xosemaría,
que nos bendí a todos desde o Ceo. E
rezade pola viaxe a Camerún que me
propoño realizar na semana de
Pascua.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ **Javier**

Roma, 1 de abril de 2012

[1] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*,
n. 97.

[2] *Ibid* ., n. 96.

[3] *Ibid* ., n. 76.

[4] *Lc* 22, 15.

[5] Benedito XVI, Homilía na Misa *in
cea Domini*, 21-IV-2011.

[6] Cfr. *Lc* 22, 24.

[7] Benedito XVI, Carta enc. *Deus caritas est*, 25-XII-2005, n. 13.

[8] Benedito XVI, Homilía na Misa *in cœa Domini*, 21-IV-2011.

[9] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 23-IV-1963.

[10] Cfr. san Pío X, decr. *Quam singulari*, 8-VIII-1910, norma I.

[11] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, ano 1966.

[12] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 14-IV-1960.

[13] *Ibid* .

[14] Cfr. *Mt* 9, 12.

[15] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 28-V-1964.

[16] *Jn* 20, 28.

[17] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 4-IV-1970.

[18] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 13-IV-1972.

[19] Cfr. *Sal* 40 (41) 3.

[20] *Jn* 17, 23.

Copyright © Prælatúra Sanctæ Crucis
et Operis Dei

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-abril-2012/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-abril-2012/)
(18-04-2025)